

Raadgiver efter dette Udvalgs Nedsættelse altsaa i væsentlig Grad ændret.

Spørgsmaalet om Ansættelse af motorsagkyndige i København har været Genstand for Ministeriets Overvejelser; men da baade Hovedstadens Politi og Københavns Magistrat ikke har fundet nogen Anledning til at udvide Antallet, og da der aldrig overfor Ministeriet tidligere er fremkommet Klager over, at de nuværende sagkyndige ikke kunde overkomme Arbejdet, stillede jeg Spørgsmaalet i Bero, dog kun indtil videre, idet jeg personlig er stemt for at udvide Antallet. Men jeg bøjede mig altsaa i Øjeblikket for Politi plus Magistrat, ogsaa af den Grund, at jeg lige havde skaaret de københavnske motorsagkyndiges Indtægter saa voldsomt ned som fra ca. 50 000 Kr. til 15 000—20 000 Kr., og da den nuværende Ordning, hvad jeg ikke lægger Skjul paa, giver saa rart mange Penge i Statskassen. I denne Forbindelse vil jeg dog gøre opmærksom paa, at man ikke paa Grundlag af de af det ærede Medlem f. emdragne Oplysninger om Størrelsen af Gebyrerne i Juli Kvartal kan slutte sig til Gebyrernes samlede Beløb hele Aaret, idet langt den største Del af Prøverne erfaringsmæssigt netop foregaar om Foraaret og i Begyndelsen af Sommeren.

Med Hensyn til Punkt 1, Ingeniør Falcks Virksomhed som teknisk Raadgiver for Ministeriet, er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at en saadan teknisk Raadgiver maa være en Mand, som Ministeriet kan stole paa, da hverken Ministeriets Embedsmænd eller undertegnede kan være inde i alle Sagens tekniske Detailler vedrørende Motorkøretøjer, selv om vi ikke er saa kloroformerede, som det ærede Medlem tror.

Det ærede Medlem kritiserede stærkt Cirkulærerne af 25. August 1923, 28. Juli 1924 og 4. Marts 1925 og forskellige andre. Kritikken er i det væsentlige ved Siden af og ogsaa i Hovedsagen uretfærdig imod Ingeniør Falck. Hvis det ærede Medlem vil sørge for, at min Begrundelse af disse mine Paastande vil finde Optagelse i Motorpressen, skal man faa den udførlige Oplysning i alle Detailler; jeg har den parat. Men her i dette høje Ting at komme ind paa alle disse tekniske Detailler vilde føre alt for vidt. Jeg skal derfor indskrænke mig til eet Punkt, Kritikken af Justitsministeriets Bekendtgørelse af 28. August 1922 om Gummiringe. Denne Bestemmelse skyldes lige saa lidt som de fleste andre Bestemmelser Ingeniør Falck alene. Den er blevet til paa Grundlag af Samarbejde

med forskellige, navnlig ogsaa Overvejningsinspektøren. At der af Hensyn til Vejene maa kræves Bestemmelser om Gummiringenes Dimensioner, vil vistnok ogsaa det ærede Medlem erkende. Der kan naturligvis altid rettes Anker imod den Slags Bestemmelser, men de Anker, der er fremført overfor Ministeriet, har ikke haft synderlig Vægt.

Det ærede Medlem gør sig endvidere skyldig i Misforstaaelse, naar han opremser en Række Grunde, der har udskudt denne Gummibekendtgørelses Ikrafttræden. Denne Bekendtgørelse er egentlig traadt i Kraft den 1. September 1922. Da var der en Overgangsbestemmelse for de ældre allerede indregistrerede Vogne, saaledes at de skulde have Lov til at slide det paamonterede Gummi op. Hertil var først givet en Frist indtil 1. April 1923; men denne Frist er gentagne Gange blevet forlænget, senest til 1. Oktober i Aar. Den har dog haft mindre og mindre Betydning, idet det er givet, at den Gummi, der sad paa Automobileerne før 1. September 1922, for længst er slidt op; men for ikke at paaføre nogen økonomisk Tab blev vi, hensynsfulde som vi altid er i Justitsministeriet overfor Motorfolk, ved at forlænge Bekendtgørelsen, til man maatte gaa ud fra, at ogsaa den allersidste Gummi var slidt op. Bekendtgørelsen har derimod virket for alle nyindregistrerede Vogne og for alle Nymonteringer af Gummi siden 1. September 1922. At det ærede Medlem ikke har mærket noget hertil, synes mig at være et Bevis for, at denne Bestemmelse enten ikke har været generende for Motorkøretøjer, eller at det ærede Medlem selv paa dette ene Punkt har været stærkt kloroformeret eller i hvert Fald slet informeret.

Resultatet er altsaa, at jeg skal overveje Spørgsmaalet om Ingeniør Falcks private raadgivende Virksomhed, at Ingeniør Falck som Raadgiver for Ministeriet er trængt tilbage til Fordel for det før omtalte 3 Mands Udvalg, og at Ingeniør Falck i øvrigt beholder sin Stilling, medmindre der paa ny kommer saadanne tilstrækkeligt begrundede Klager over hans personlige Optræden frem, at Ministeriet maa anse det for nødvendigt at fritage ham for Stillingen, Publikum for Uhoffigheden og sig selv for Klagerne. Hermed antager jeg, at det ærede Medlem, som jo nok var vred, men dog ikke saa blodtørstig, som man efter Præmisserne maatte forvente, vil være saa tilfreds, at vi i Fællesskab kan arbejde videre paa at berolige det urolige Motorfolk.

Jeg slutter som sædvanlig med det